

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 354/24
25.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246 став 1 у вези члана 33 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дубљевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.47/21 од 08.12.2023. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, дана **25.04.2024. године**, донео је

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дубљевића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.47/21 од 08.12.2023. године, у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду окривљеног АА, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 246 став 1 КЗ у вези члана 33 и члана 61 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ, **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 3 (три) године**, у коју ће му се, сходно одредби члана 63 КЗ урачунати време проведено у притвору од 29.06.2020. године од 01.02.2021. године, као и време које је окривљени провео по мери забране напуштања стана од 01.02.2021. године па до 28.01.2022. године, док се у преосталом делу жалба браниоца окривљеног, као и жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.47/21 од 08.12.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и

стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 246 став 1 КЗ у вези члана 33 и члана 61 КЗ, за које је применом наведених законских прописа, те одредби чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му се, на основу одредбе члана 63 КЗ, урачунава време које је провео у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр.237/20 од 30.06.2020. године, а који му се рачуна од 29.06.2020. године, када је лишен слободе, па до 01.02.2021. године, када је решењем Вишег суда у Београду К.бр.47/21 – Кв.бр.420/21, притвор укинут и замењен мером забране напуштања стана, као и време које је провео по мери забране напуштања стана од 01.02.2021. године па до 28.01.2022. године, када је наведена мера укинута решењем Вишег суда у Београду К.бр.47/21 – Кв.бр.312/22 од 28.01.2022. године. Истом пресудом, а на основу одредбе члана 87 КЗ, окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета и то опојна дрога амфетамин укупне нето масе 41,98 грама, фелектронска вагица за прецизно мерење, као и опојна дрога кокаин укупне нето масе 4,69 грама и опојна дрога канабис укупне нето масе 45,96 грама. На основу одредбе члана 261 и 264 ЗКП, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка – вештачења плати износ од 624.590,49 динара, као и да на име судског паушала плати износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у дужем трајању или да пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Дубљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, с предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе, истовремено захтевајући да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Дубљевић поднео је и одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу јавног тужиоца.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр.373/24 од 28.03.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца ВЈТ у Београду и првостепену пресуду преиначи, тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у дужем трајању, а да жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дубљевића, одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно

обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и окривљеног АА, а у присуству браниоца окривљеног, адвоката Драгана Дубљевића, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, одлучио као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, тако што се истиче да је изрека пресуде неразумљива, јер у истој, као ни у образложењу пресуде, ни на једном месту није наведено коме је окривљени опојну дрогу продао или када је то планирао, договорио или имао намеру да прода.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, с обзиром да је изрека побијане пресуде јасна и иста садржи сва битна обележја кривичног дела за која је окривљени оглашен кривим, а наиме, из изреке се утврђује да је окривљени оглашен кривим што је неовлашћено ради продаје држао супстанце проглашену за опојну дрогу, и то опојну дрогу амфетамин укупне нето масе 41,98 грама, на начин описан у ставу I, док из става II изреке произлази да је окривљени неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу кокаин укупне нето масе 4,69 грама и опојну дрогу канабис укупне нето масе 45,96 грама, на начин детаљније описан у изреци. Имајући у виду наведени алтернативни облик радње извршења за које је окривљени оглашен кривим, насупротив жалбеним наводима браниоца окривљеног, јасно је да у изреци, као ни у образложењу није могло ни бити наведено коме је окривљени опојну дрогу продао, јер за овај облик радње извршења није ни оглашен кривим.

Такође се неосновано жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, будући да је првостепени суд за своја чињенична и правна утврђења из изреке у образложењу побијане пресуде навео довољно јасне и аргументоване разлоге, који не садрже никакве нејасноће, нелогичности, нити противречности, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, тако што се истиче да је пресуда заснована на доказима на којима се, по одредбама овог законика, не може заснивати, и то на потврди о привремено одузетим предметима ПС Звездара од 08.12.2020. године, јер је иста прибављена супротно члану 74 став 1 тачка 2 ЗКП, те је као незаконит доказ морала бити издвојена из списка предмета. Наиме, у жалби се наводи да је окривљени у време привременог одузимања предмета био лице лишено слободе и приведено у просторије полиције и имао је статус задржаног лица, због основане сумње да је извршио кривично дело из члана 246 КЗ, па је од тог тренутка, у складу са Закоником о кривичном поступку, морао имати прописану обавезну одбрану. У прилог томе да се ради о незаконитом доказу, бранилац указује да је из исказа сведока ББ, тадашњег браниоца окривљеног, утврђено да је решење о задржавању преузела у полицијској станици и да том приликом није видела окривљеног, као и да није присуствовала ниједној другој радњи полиције.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, с обзиром да је из наведене потврде о привремено одузетим предметима утврђено да је окривљени исту без примедби потписао у својству грађанина, а не као осумњичени, те да поводом проналажења предмета није давао било какву изјаву, тако да исту није ни морао потписати у присуству браниоца, због чега се не може говорити о доказу прибављеном супротно одредби члана 74 став 1 тачка 2 ЗКП, а како је правилно закључио и првостепени суд када је одбио предлог браниоца окривљеног за издвајање из списка наведене потврде о привремено одузетим предметима, о чему су у образложењу побијане пресуде на страни 33 и 34 су дати јасни и аргументовани разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена одбране окривљеног АА, исказа сведока ВВ, брата окривљеног, као и оцена ДНК вештачења, тако што се износи сопствена анализа наведених доказа, другачија од оне коју је навео првостепени суд у образложењу побијане пресуде. С тим у вези оспорава се закључак првостепеног суда да је окривљени у време, месту и на начин описа под I и II изреке, извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву у продуженом трајању из члана 246 став 1 КЗ у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ, за које је оглашен кривим, истичући да из свих доказа изведених на главном претресу не произлази да је окривљени извршио наведено кривично дело, већ да се у радњама окривљеног АА стичу евентуално и искључиво обележја кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а КЗ. У жалби се посебно указује да из налаза судског вештака за област информационе технологије произлази да на мобилном апарату који је пронађен и одузет од окривљеног, није пронађена комуникација и термини који су карактеристични код уговарања продаје дроге, који доказ уопште није цењен у побијаној пресуди.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе браниоца окривљеног оценио као неосноване, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање ближе описано у изреци побијане пресуде под I и II, правилно и потпуно утврдио на основу изведених доказа ближе наведеним у образложењу побијане пресуде, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбране окривљеног АА, а пре свега на основу записника о претресању стана и других просторија МУП РС, ДП, ПС Гроцка од 29.06.2020. године, потврде о привремено одузетим предметима од истог датума од окривљеног АА, коју је без примедби потписао, записника о вештачењу НЦКФ од 30.06.2020. године, фотодокументације сачињене од стране МУП РС, ДП, ПУ за Град Београд, Управе криминалистичке полиције, Одељења криминалистичке технике од 29.06.2020. године, налаза и мишљења ДНК Центра за генетику – ДНК вештачења од 28.08.2020. године и 06.07.2021. године, из којих вештачења је утврђено да се са великом сигурношћу може тврдити да је окривљени један од најмање три донора биолошког трага на 18 провидних ПВЦ пакетића, као и да се са изузетно великом сигурношћу може тврдити да је окривљени АА један од најмање три донора биолошког трага са вегице, затим, потврде о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, ПС Звездара, Одсек за сузбијање криминалитета од 08.12.2020. године, извештаја о форензичком прегледу

лица места МУП РС, ДП, ПУ за Град Београд, ПС Звездара од 08.12.2020. године, фотодокументације сачињене од стране МУП од истог датума, записника о вештачењу МУП РС, ДП, УКП, НЦКФ од 09.12.2020. године, исказа полицијских службеника, испитаних у својству сведока ГГ, ДД, а делимично и из одбране окривљеног АА, као и налаза и мишљења сталних судских вештака др Бранка Мандића – психијатра и Ане Најман – специјалисте клиничке психијатрије од 08.07.2020. године о душевном здрављу и урачунљивости окривљеног, те налаза и мишљења сталних судских вештака психијатра др Мишковић Светислава и спец. медицинске психологије Дејана Степановића од 21.12.2020. године.

При томе је првостепени суд дао и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног у којој је тврдио да је опојну дрогу канабис и опојну дрогу кокаин, који су пронађени у помоћном објекту и у кући у којој је живео, конзумирао, да иста није била његова и да је није држао ради продаје, налазећи да је оваква одбрана неуверљива, нелогична и оповргнута напред наведеним доказима. Првостепени суд је на странама од 28 до 34. образложења пресуде дао логичне, детаљне и аргументоване разлоге из којих није поклатио веру оваквој одбрани окривљеног, као и разлоге из којих је прихватио напред наведене доказе, због чега су жалбени наводи браниоца којима се понављају наводи одбране окривљеног, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Чињеница да су биолошки трагови окривљеног и његовог брата пронађени на великом броју кесица, насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног, према правилном закључку првостепеног суда указује на то да је окривљени пронађену опојну дрогу, упаковану у више мањих пвц кесица, скривених на више места у кући и у помоћном објекту на адреси пребивалишта као саизвршилац држао ради продаје заједно са братом ВВ. Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се указује на чињеницу да ДНК анализом биолошких трагова није пронађен ДНК траг окривљеног АА на свим узорцима који су били предмет ДНК анализе, без утицаја је на правилност претходно изнетог закључка првостепеног суда, а из разлога који су детаљно образложени на странама 29 и 30 побијане пресуде, које као правилне прихвата и овај суд.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је и по оцени Апелационог суда у Београду правилном оценом свих напред наведених доказа, правилно утврдио да је окривљени АА, заједно са својим братом ВВ пронађену опојну дрогу држао ради даље продаје, а што је првенствено доказано количином пронађене опојне дроге, различитим врстама опојне дроге, начином паковања који је карактеристичан за учиниоце предметног кривичног дела, место скривања и у вези с тим проналажења опојне дроге, како је то детаљно образложено у првостепеној пресуди, као и чињеницом да је пронађена једна електронска вагица којом су размеравали опојну дрогу управо ради даље продаје. Осим тога, пронађена опојна дрога амфетамин се налазила у већ припремљеној смеси са кофеином, а опојна дрога кокаин у смеси са левамисолом, што јасно и недовосмислено упућује на закључак да је тако припремљена опојна дрога била намењена даљој продаји. Чињеница што у конкретном случају није дошло до даље продаје предметне опојне дроге, а на коју се указује у жалби браниоца окривљеног, не значи да није последица свести и воље окривљеног, и на тај начин недостатка субјективног обележја кривичног дела, и

непостојања намере продаје како се жели представити у жалби браниоца, већ је иста резултат акције полицијских службеника. Наиме, првостепени суд је постојање намере код окривљеног да предметну опојну дрогу даље продаје, правилно утврдио преко објективних околности конкретног случаја, као и чињенице да је окривљени заједно са тада малолетним братом ВВ, у односу на којег је поступак раздвојен, покушао да побегне од полиције носећи са собом опојну дрогу амфетам у тегли, из чега јасно произлази да је окривљени неовлашћено држао предметну опојну дрогу искључиво ради даље продаје, а не за сопствену употребу како се неосновано тврди у жалби браниоца. Чињеница да на мобилном телефону, који је пронађен код окривљеног АА, није пронађена комуникација и термини који су карактеристични код уговарања продаје опојне дроге, а на коју бранилац у жалби указује, што је иначе првостепени суд имао у виду, и по оцени овог суда, без утицаја је на правилност закључка првостепеног суда да је окривљени предметну опојну дрогу, на начин описан у изреци пресуде, држао ради продаје, а не за сопствену употребу, имајући у виду све претходно речено.

Надаље, у жалби браниоца окривљеног истиче се да првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама и правну анализу везану за умишљај, односно кривицу окривљеног, што је у вези са догађајем ближе описаним под II пресуде, налазом и мишљењем судског вештака доказано да душевни развој окривљеног не одговара очекиваном просеку за календарски узраст коме припада, односно не одговара душевној развијености старијег малолетног лица, а о чему суд уопште не даје никакве разлоге.

Међутим, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани с озбиrom да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде на страни 35 детаљно ценио налазе и мишљења судских вештака који су се изјашњавали о душевној развијености окривљеног, при чему је имао у виду да су стални судски вештаци др Светислав Мишковић, психијатар и др Дејан Степановић, спрецијалиста медицинске психологије у писаном налазу од 21.12.2020. године и у закључку своје психијатријско психолошке анализе констатовали да је окривљени АА личност у развоју, адолесцентног узраста, у доби млађеног пунолетног лица, просечних интелектуалних потенцијала, функционалан у оквиру властитих способности и да је степен његове опште душевне развијености на нивоу очекиваног за календарски узраст у коме се налази. На главном претресу дана 18.11.2021. године ови судски вештаци су остали при свом писаном налазу, а у погледу налаза и мишљења др Бранка Мандића и др Ане Најман од 08.07.2020. године у којем је констатовано да календарски узраст окривљеног АА одговара душевној развијености старијег малолетног лица, судски вештаци Дејан Степановић и др Светислав Мишковић изјаснили су се да је могуће да је душевна развијеност окривљеног у време када су вештаци др Бранко Мандић и др Ана Најман вршили експертизу била испод нивоа његовог календарског узраста, те да је то било пре извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, док су судски вештаци др Дејан Степановић и др Светислав Мишковић вршили преглед окривљеног дана 18.12.2020. године, само неколико дана након извршеног кривичног дела и протеком више од 5 месеци од времена када су преглед вршили др Ана Најман и др Бранко Мандић, објаснивши да је тај период могао да утиче на различитост у налазима, односно да дође до промене у душевној развијености испитаника. С тим у вези др Ана Најман је на главном претресу, изјашњавајући се о душевној развијености окривљеног, дозволила могућност да је окривљени АА протеком времена од скоро шест месеци

душевно сазрео у мери да буде на нивоу свог календарског узраста јер је у животном периоду у којем се окривљени налазио могуће убрзано сазревање, с обзиром на другачије животне околности и да се протеком времена свакако изнова процењује душевна развијеност испитаника.

Ценећи наведене налазе, првостепени суд је правилно закључио да исти нису контрадикторни, већ да указују на стварни степен душевне развијености окривљеног у време вршења прегледа, а из последњег налаза утврђено је да је душевна развијеност окривљеног само пар дана након извршеног кривичног дела била на нивоу очекиваног календарског узраста у коме се налази, те како су исти дати од стране стручних лица у складу с правилиме струке, то су правилно прихваћени од стране првостепеног суда.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, будући да је током првостепеног поступка утврђено да је окривљени у време, на месту и на начин описан у изреци пресуде, предузео инкриминисане радње за које је оглашен кривим. Наиме, првостепени суд је правилно утврдио да је окривљени наведено кривично дело извршио заједно са својим братом ВВ, према коме је, како је већ наведено, поступак раздвојен, уз свест о заједничком деловању, дакле, у саизвршилаштву, с обзиром да су окривљени заједничким деловањем учествовали у радњи извршења предметног кривичног дела у границама свог умишљаја, када су неовлашћено ради продаје држали опојну дрогу амфетамин, укупне нето масе 41,98 грама, опојну дрогу кокаин, укупне нето масе 4,69 грама, и опојну дрогу канабис, укупне нето масе 45,96 грама, што све говори у прилог постојања јединства умишљаја и радњи окривљеног и његовог брата ВВ, а у смислу одредбе члана 33 КЗ. Да се у конкретном случају ради о продуженом кривичном делу у смислу члана 61 КЗ говори то да постоји временски континуитет извршења истог кривичног дела од стране окривљеног АА, јединствени умишљај, као и да постоји јединство места извршења кривичног дела, с обзиром да је окривљени опојну дрогу ради продаје држао у кући и у помоћној просторији која је у дворишту, као саставном делу куће. Због свега наведеног, првостепени суд је правилно утврдио да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 246 став 1 КЗ у продуженом трајању, а не о стицају кривичних дела, како је окривљеном стављено на терет, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава оваква правна квалификација и истиче да се у радњама окривљеног једино могу стећи обележја кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246 а став 1 КЗ, оцењени као неосновани.

У погледу психичког односа окривљеног према извршеном кривичном делу, првостепени суд је правилно утврдио да је окривљени поступао са умишљајем као обликом виности, и то са директним умишљајем у односу на радњу извршења кривичног дела, да је био свестан свог дела и хтео његово извршење, као и да је био свестан да је његово дело забрањено, поступајући притом у стању урачунљивости, о чему су дати детаљнији разлози на страни 37 образложења пресуде, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног да пресуда не садржи разлоге у погледу умишљаја окривљеног, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба браниоца окривљеног основана, док је жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду неоснована.

Наиме, првостепени суд је, одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је реч о младој особи и да није осуђиван, док је нашао да отежавајућих околности није било, те је, имајући у виду утврђене олакшавајуће, а у одсуству отежавајућих околности, те ценећи степен кривице окривљеног за извршено кривично дело, јачину угрожавања здравља људи, тежину извршеног кривичног дела, чињеницу да је од окривљеног одузето три врсте опојне дроге, личност окривљеног као извршиоца кривичног дела, окривљеног АА, применом одредбе члана 45 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 4 године.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, основано се жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, јер, по налажењу овог суда, првостепени суд утврђеним олакшавајућим околностима, а у одсуству отежавајућих, није дао одговарајући значај, због чега је, усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни, тако што је окривљеног за предметно кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од три године, у коју ће му се, сходно одредби члана 63 КЗ, урачунати време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана, ближе наведено у изреци.

По налажењу Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног и иста је нужна, али и довољна, за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

С обзиром на овако донету одлуку, жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду, којом се побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и предлаже строже кажњавање окривљеног, оцењена је као неоснована.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 458 ЗКП, Апелациони суд у Београду одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић